

[Dagmar Andreassen.]

dybfrosne varer, og det er jo da for så vidt et held. Spørgsmålet er blot, om ikke den har gjort handel med dybfrosne varer for unødigt besværlig i mange tilfælde.

Når man læser loven — så godt som man nu kan — får man indtryk af, at der har været lidt hysteri med i spillet. Det er berettiget, at loven forlanger, at de firmaer, der foretager indfrysningen, skal autoriseres og er underlagt kontrol, og det kan jeg helt godkende. Men når de varer, der bliver indfrosset, er i orden og indfrysningen er foretaget forsvarligt og varerne i øvrigt er ordentligt emballeret, så drejer det hele sig for mig at se om, at den kolde kæde ikke bliver brudt, eller med andre ord: det drejer sig om, at de forbliver dybfrosne, indtil kunden køber dem. Kan man dog ikke nedfælde regler om det på en enkel og klar måde, uden at indenrigsministeren skal give så mange bemyndigelser? Kravene til de butikker, der forhandler dybfrosne varer, er, så vidt jeg forstår, strengere end for de butikker, der handler med brød og mælk og fersk kød. Hvor er den saglige begrundelse henne for det?

Så vidt jeg kan se, kan lokale myndigheder dispensere, men det er jo helt umuligt at få ensartede regler fra by til by, når det er op til de lokale myndigheder at afgøre, hvor strenge krav man stiller til butikkerne.

Det er nu min opfattelse, at en emballeret dybfrosset bøf ikke lader sig påvirke af loftshøjde eller gulvareal eller af, om der er støbt hulkel i butikken dér, hvor frysedisken står. Hvis der var så stor en risiko ved opbevaringen af dybfrosset kød, hvordan ville det så ikke være gået hele vor landbefolkning? I mange hjem, måske endda de fleste på landet, står der en fryseboks, som man selv fryser kød ned i, og den står i køkkenet eller bryggers eller vaskehus eller på loftet eller i kælderen eller hvor der nu tilfældigvis har været plads, og hvis det indebar nogen risiko, ja, så havde vort landbrugsproblem jo for længst været løst på radikal vis ... (*Munterhed*) ... men sådan er det jo ikke.

Jeg tror, at vi kan forenkle loven ud over det, der allerede er foreslået fra ministerens side. Målet må være, at omkostningerne ved

handel med dybfrosne varer ikke sættes unødigt i vejret.

Jeg skal nok love mit partis velvillige medarbejde i udvalget.

Gunhild Due: Også SF er tilhænger af frysning, undtagen når det gælder vore egne lovforslag. I øvrigt vil jeg godt lige gøre den sidebemærkning til ministeren, at jeg er skuffet over, at ministeren har fraveget den gode regel at bringe hovedloven som bilag, når der foreslås en sådan ændring. Det var man ellers ved at komme ind på, og det var meget rart, især for os, som ikke har været her så længe, og som skal hen og skaffe den oprindelige lov for at hitte ud af, hvad det overhovedet drejer sig om. Det kan heller ikke være rationelt.

Så vil jeg også gerne pege på bestemmelserne om datomærkning. Jeg ved, der er nogle, som er kommet langt ad den vej, men jeg vil gerne have helt faste bestemmelser om det og håber, vi kan drøfte det i udvalget.

Jeg vil også gerne drøfte forbrugerens adgang til at købe frosne varer i større enheder, end man kan i dag. Der er jo særlige bestemmelser for engrossalg til institutioner o. lign. Der er mange husmødre, som kunne spare mange penge ved at have samme adgang til at købe den slags ting, og da de jo har store bokse i husholdningen, synes jeg, det ville være en god ting. Jeg ville i hvert fald gerne have, at vi lige kigger på det.

Endelig vil jeg sige, at jeg er ikke tilbøjelig til at slække på kontrollen, så dér er jeg ikke helt enig med den radikale ordfører.

Indenrigsministeren (Poul Sørensen): Jeg takker for de mange interessante bemærkninger, der er faldet omkring dette lovforslag, og jeg vil gerne i al almindelighed sige om dem, at bemærkningerne glædede mig meget, for ingen må tro, at jeg er interesseret i at få flere bemyndigelser end højst nødvendigt, og da det var repræsentanter for forbrugere og husmødre, der havde ordet her, så er jeg ganske sikker på, at vi må kunne nå betydeligt længere, for det, der ofte har været problemet her i folketinget omkring love af denne art, har været at skaffe i hvert fald det minimum af sikkerhed for forbrugeren, som man måtte forlange.